να καθ εσωτερικον εμποδιον, εστω και αν αυτο λεγεται συνειδησις, ενω η αλλη των προτρεπει προς τας καλας μονον πραξεις και προσπαθει να καλλιεργηση την εσωτερικην αυτην φωνην και να χρησιμοποιηση ως οργανον δια την προοδον του. Η μια θελει αυτον αχαλιναγωγητον και του ζητει την διαρκη υλικη ζωην , ενω η αλλη ζητα την εγκρατειαν και την διαπλασιν του χαρακτηρος του.

Η μια παραπλανα αυτον προς πραξεις που καταρικτουν την ιδεαν της τιμης και την οδηγουν ~~και οδηγει~~ υστερα απο την στερηση της τιμης και την πνευματικη υποδουλωση στην ψυχικη ταπεινωση, ενω η αλλη πρεσβευει την ανωτατην του ανθρωπου πνευματικην αξια.

Η μια θελει της ιδιοκτησιαν με απατηλα λεσα ενω η αλλη με δημιουργικη και εντιμη δουλια.

Η μια διανοιγει τον δρομον προς τον θεον και την ανωτεραν πνευματικην ζωην, ενω η αλλη εμφυσα την πολεμικην αντιθρησκευτικοτητα και διδασκε το "φαγωμεν πιωμεν, ου γαρ γιγνωσκσεν η αυριον ζησομεν."

Ο ενας δρομος ειναι η πλατεια και ευρυχωρος οδος η αγουσα προς την απωλειαν ενω η αλλη ειναι το στενο και ανηφορικο μονοπατι που οδηγει προς την Αρετην.

Βρισκομαστε στην ιδια ακριβως θεση στην οποια βρεθηκε αλλοτε ο Ηρακλης.

Εμπρος λοιπον Ηρακλεις της Ελληνικης φυλης.

Οπως εκεινος ετσι και μεις οφειλουμε να ακολουθησουμε τον δρομο της Α Αρετης . Αλλα ο δρομος αυτος δεν ειναι ανθοσπαρτος.

Της Αρετης ιδρωτα θεοι προπαροιθεν εθηκαν αθανατοι" διακυρηττει ο Ησιοδος και για να φτασουμε στο τελος του δρομου αυτου πρεπει να υπερπηδουμε εμποδια δυσκολοπεραστα, πρεπει να υποφερουμε λυπες που θα μας βασανιζουν σε καθε μας βημα.

Αλλα θα προσπερασουμε τα εμποδια γιατι ξερουμε πως αυτα δεν ειναι τιποτε αλλο παρα σταδια τελειοποιησης για κεινους που γνωριζουν τους νομους της ζωης.

Οι λυπες δεν θα μας πτοουν αλλα τουναντιον θα μας ενδυναμωνουν την θεληση, ενω τα χαρμοσυνα της ζωης δεν θα μας κανουν υπεροπτικους γιατι ξερουμε πως η ζωη δεν ειναι τιποτε αλλο παρα ενα ποτηρι γεμισμενο με λυπηρα και χαρμοσυνα. Κι το γεμισμα αυτο ειναι εργον της θειας προνοιας ετσι, που να μη αηδιαζουμε απο το μελι των χαρμοσυνων αλλα ουτε να πτοουμαστε απο την πικριαν των λυπηρων, μα να στεκωμαστε παντα το μεσον πραγμα που διακρινει τους αληθινους ανδρες απο τους κοινους ανθρωπους. Συνεχιζοντες το περπατημα μας στο δρομο της Αρετης θα αντιληφθουμε πως οσο προχωρουμε τοσο το περπατημα γινεται πιο ευκολο πιο ανετο. Και στο τελος καταντα παιγνιδι. Αλλα οχι.

Δεν πετυχαμε το καθε τι. Ακριβως εδω πρεπει να προσεξουμε.

Το σταμνι της ευτυχιας της ζωης αυτο που συμφωνα με τον μεγαλοπνευστο Νεοελληνα ποιητη γεμιζει με τοσες και τοσες δυσκολιες , με οσο ποιο μεγαλη δυσκολια γεμιζει τοσο ποιο ευκολα αδιαζει.

Γιατι το σταμνι ειναι πλατυστομο και το παραμικρο δεξιο κινημα να καμη ο ανθρωπος πασει... χαθηκε, οτι κανεις μαζεψε τοσο υπομονετικα.

Προσοχη λοιπον. Προσοχη και θαρρος. Θαρρος. Χωρις αυτο θαταν καλυτερα να μη γεννηθη κανεις διαλαλει ο Γκαιτε.

Πρεπει δε να ξερουμε πως οι μεγαλες νικες κερδιζονται με μεγαλες θυσιες και για να κερδισουμε σαν ατομα την μεγαλυτερη νικη πρεπει να καταβαλλουμε τες μεγαλυτερες θυσιες.

Αλλα ο αγωνας ειναι τριπλος. Δεν θ αγωνιστουμε μονο για την ανυψωση του εαυτου μας. Θ αγωνιστουμε παραλληλα για την καλυτερεψη της κοινωνιας και το μεγαλωμα της Πατριδας μας.